

ŠALEŠKO LJUDSKO BLAGO

Narodne pesmi

MLINŠEK, Franjo (zapis)

NOETOVA PESEM

(odlomek)

*Ko se je Noe postaral,
se je pri Bogu pošvaral,
da voda mu več ne diši,
ker so v njej utonili ljudi.*

...

x x x

MOJA OVČKA

*Ovčka moja bela,
brza in vesela,
z glavico pokima,
da me rada ima.*

*Ovčki dajem travo,
zeleno otavo,
zeleno otavo,
ona meni mleko,
volno za obleko.*

x x x

USPAVANKA

*Aja ležaja
Angel iz raja
Zazibal te bo.*

x x x

PUST

*Le pojte noter v hišo k nam,
ne bodi vas tako sram,
saj danes je ta ljubi pust,
je vsaki masten okol ust.*

x x x

JUTRNICA

*Hola, hola, fantje, vstajajte,
vstajajte dekleta in žene,
Lepo mlado jutro se rodi,
v turnu jutrnico že zvoni.*

*Glejte, slovo jemlje temna noč,
v brege se tud spušča njena moč.
Svetlo je začelo svitati,
temna noč nam beli dan rodi.*

*Ptičice pod nebom letajo,
nizko se po drevju vsedajo,
utno,
nam pa dobro jutro voščijo.*

*Rožice po polju rastejo,
v rosi jutrni se vmivajo,
Lepo jih ogreva sončice,
da bi jutro nam polepšale.*

*Ribice po vodi plavajo,
v hladnem jutru se sprehajajo;
Kvišku povzdigujejo glave,
kakor da bi nas pozdravljale.*

*Oh, kak ljubeznivo jutro je,
lepši bo v nebesih tamkaj še,
Večno jutrnico tam pojo,
kjer noči nobene več ne bo.*

*Kadar bode enkrat svet razdejan,
prišel bo ta strašni sodni dan,
Jutrnico peli bojo angelci,
ko nas bojo k sodbi klicali.*

*Daj nam danes svojo pomoč,
ki si nas obvarov še to noč.
Dober dan nam danes oče daj,
enkrat pa po smrti sveti raj.*

x x x

LOVEC

*Po tihem gozdu lovec hodi,
ko zlato jutro se rodi,
po suhem listju težko hodi,
da bi zverinice zasledil.*

*A lovcu danes ni za delo,
to vidi se mu na obraz,
tako je kalno blede čelo,
na njem je žalosten izraz.*

*Ustavi se, okrog ozira,
da ne bi videl ga kedo,
na težko puško se upira,
s solznimi očmi zre v nebo.*

*Po stezici pa nekdo pride,
mu listje pod nogam šumi,
al lovčevo se blede lice
takoj v rudeče spremeni.*

*Po stezici pa dekle pride,
prijazno se mu nasmehlja,
s težkim korakom se mu bliža,
tresočo roko mu poda.*

*Oh, kaj ti je, moj ljubi Ivan,
da imaš tak solzno oko,
al si poprej podal jo komu,
tresočo si imel roko.*

*Kar jaz povem, se ti prestraši(š),
da v zakon vzet ne morem te,
brez tebe pač živet ne morem,
to sama jaz najbolje vem.*

*Ti morda drug'ga boš dobila,
podala drugemu roko,
na mene pa boš pozabila,
ko šel bom v hladno zemljico.*

*Tega ne bom nikoli storila,
ljubila nikdar drugega,
na tebe ne bodem pozabila,
rajš(i) grem s tabo v črno zemljo.*

*Na te besede puška počí,
(in) mlado dekle zgrudi se,
poprej ko se od sveta ločí,
jo zadnokrat poljubi še.*

*Pokopal je že svojo ljubco
in na grob pokleknil je,
solze točil je za zgubo,
ktero sam povzročil je.*

*Na grob je križ lesen postavljen,
kraj groba rožic je nasadil,
v svojem srcu tako pravi:
za mene tu več veselja ni.*

*Sedaj pa druga puška počí
in mladi lovec zgrudi se,
od svoje ljubice se ne ločí,
na njenem grobu smrt stori.*

x x x

OD FAJFE

*Kedar fajfo v roke vzamem,
kir tobaka polna je,
jo veselo z ognjem vnamem,
svoj(e) (glihe) spomnim se.
Vidim, da pač obedva
s fajfoj si podobna s(v)a.*

*Večkrat jaz tobak narejam,
krešem ogenj, de gori,
s prstom ogenj() u fajfo denem,
speče me, de hudo skeli.
Oh, je ogenj() tak ožgeč,
kak še peku bo goreč.*

*Fajfa z ila narejena,
tudi jaz sem iz prsti,
fajfa rahlo narejena,
tudi truplo trdno ni.
Fajfa se struple al zdrobi,
men se ravn tako godi.*

*Kedar začne se kaditi,
ni tobak se v fajfi vnel,
vidim z dimom se kaditi -
zadnič najdem le pepel -
Smrt tud z nami tak stori,
v prah, pepel nas spremeni.*

*Ker navajen sem tobaka,
(ni dobička drug'ga, ni),
tako meri fajfa vsaka,
modro naj živet uči.
Tak tobak bom modro pil,
srečno umreti se učil.*

x x x